

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců Mgr. Pavla Riedlbaucha a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobce: **Z. S.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D.
sídlem Dukelských hrdinů 343/3, 170 00 Praha 7

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 7 623 428,50 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. září 2019, č. j. 42 C 42/2016-171

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadené části výroku o částečném zastavení řízení (ad I) **mění** tak, že se řízení co do nároku na zaplacení 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 237 786 Kč od 22. 2. 2016 do 16. 11. 2016 nezastavuje a žalované se ukládá zaplatit žalobci 8,05 % úrok z prodlení ročně z částky 237 786 Kč od 22. 2. 2016 do 16. 11. 2016 do 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé (ad II) co do částky 6 919 080 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z částky 6 919 080 Kč od 22. 2. 2016 do zaplacení **potvrzuje**, co do částky 466 562,50 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z částky 466 562,50 Kč od

22. 2. 2016 do zaplacení a ve výroku o náhradě nákladů řízení (ad III) se **zrušuje** a věc se v rozsahu tomu odpovídajícím vrací soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně zastavil řízení co do částky 237 786,00 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 22. 2. 2016 do 16. 11. 2016 (výrok I), zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 7 385 642,50 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 22. 2. 2016 do zaplacení (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů řízení účastníků tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 73 708,47 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta (výrok III).
2. Rozhodl tak o žalobě, doručené soudu I. stupně dne 21. 2. 2016, požadující náhradu majetkové škody a poskytnutí finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklé trestním stíháním žalobce a nesprávným úředním postupem nastalým v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále jen „OS“) pod sp. zn. 29 T 78/2012. Žalobce se domáhal náhrady majetkové újmy představované obhajným v celkové částce 197 048,50 Kč (z toho zastoupení JUDr. Chudobou 17 424 Kč, zastoupení JUDr. Kratochvílovou 95 106 Kč, zastoupení JUDr. Máchou 14 614 Kč a zastoupení doc. JUDr. Gřivnou, PhD. 69 877,50 Kč), náhrady majetkové újmy představované náklady na pořízení znaleckých posudků v celkové částce 157 300 Kč (posudek Ing. Vladimíra Bernhardta 60 500 Kč, posudek BENE FACTUM, a. s. 96 800 Kč), náhrady majetkové újmy ve formě ušlého zisku spočívajícího v ušlé čisté mzdě ve výši 6 850 737 Kč za období od 2. 1. 2013 do 2. 1. 2023, kdy žalobce mohl dosahovat výdělku v pozici asistenta generálního ředitele na základě pracovní smlouvy, která měla být uzavřena mezi ním a společností XXX , s. r. o. na období od 2. 1. 2013 na dobu neurčitou, přičemž jedinou překážkou podpisu smlouvy bylo trestní stíhání žalobce, finančního zadostiučinění ve výši 250 000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou mu trestním stíháním, které pro něj představovalo psychické trauma, v jehož důsledku se zhoršily i osobní a profesionální vztahy žalobce, došlo k poškození jeho profesního dobrého jména, ovlivnění rodiny, zejména zdraví jeho otce, finančního zadostiučinění ve výši 68 343 Kč způsobenou mu nepřiměřenou délkou řízení (tedy částky 1667 Kč za každý měsíc stíhání, když vycházel z předpokladu, že spravedlivé by bylo stanovit odškodné již od 4 6 2009, kdy byly zahájeny první úkony trestního řízení, tedy ještě před sdělením podezření dne 4 10 2012, do právní moci zprošťujícího rozsudku dne 4. 3. 2015), kdy tento nárok primárně nestojí na průtazích v činnosti orgánů činných v trestním řízení, ale pokud by byl žalobce již prvním rozhodnutím soudu zproštěn obžaloby, tak by řízení trvalo kratší dobu, a finančního zadostiučinění ve výši 100 000 Kč způsobenou mu nemožností vycestovat mimo území České republiky, neboť mu byl zabaven cestovní doklad a musel vždy žádat soud o povolení vycestovat, kdy si nemohl být jistý výsledkem a i když mu bylo v jednotlivých případech umožněno vycestovat, již jen samotný fakt, že o vycestování musel žádat, představoval značný zásah do jeho svobody pohybu. Žalobce nárok uplatnil u žalované dopisem ze dne 21. 8. 2015, tato do podání žaloby jeho nárok nevypovídala.
3. Žalovaná stvrdila uplatnění nároků žalobcem dne 21. 8. 2015, jakkoliv v celkové výši 7 595 256 Kč, neboť výše nároku na náhradu nákladů obhajoby původně činila 168 876,50 Kč, tedy méně, než žalobce uplatnil žalobou, přičemž po projednání jeho žádosti uplatněným nárokům částečně vyhověla, když přiznala náhradu nákladů obhajoby v částce 140 986 Kč a náhradu nákladů na pořízení znaleckého posudku v částce 96 800 Kč, přičemž celkovou částku 237 786 Kč dne 16. 11. 2016 žalobci uhradila. Žalovaná dále uvedla, že se žalobci za nezákonné trestní stíhání omluvila a konstatovala porušení práva, což považuje za dostačující satisfakci za nezákonné rozhodnutí, neboť žalobce neprokázal, že trestní stíhání zasáhlo do jeho osobnostní sféry nad míru

obvyklou a dostatečně neodůvodnil přiznání zadostiučinění v peněžité formě. K požadovanému ušlému zisku pak uvedla, že žalobce neprokázal, že tento ušel v důsledku trestního stíhání, neboť nepostavil najisto, že by do zaměstnání nastoupil či v něm setrval, jelikož v žádosti uvedl, že zaměstnání měl vykonávat vedle své podnikatelské činnosti, tuto provozoval po celou dobu trestního stíhání a tato zahrnovala opakované pracovní cesty do zahraničí. Ohledně nároku na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení žalovaná uvedla, že délka řízení 2 roky a 5 měsíců nebyla nepřiměřená, v řízení bylo rozhodováno na dvou stupních soudní soustavy, kdy meritorně třikrát soudem nalézacím a jedenkrát soudem odvolacím, věc vykazovala vyšší míru právní i skutkové složitosti, nebyly zjištěny průtahy ze strany soudu, kdy tento činil procesní úkony v přiměřených lhůtách, žalobce se svým chováním na průtazích v menší míře podílel. K zákazu vycestovat konstatovala, že tento trval krátce, když byl vyhlášen dne 27. 11. 2013 a poté zrušen usnesením OS ze dne 14. 1. 2014, jelikož téhož dne bylo trestní stíhání žalobce, byť nepravomocně, skončeno.

4. Soud I. stupně uvedl, že dne 26. září 2017 vzal žalobce svoji žalobu zčásti zpět, a to v rozsahu žalovanou poskytnutého plnění ve výši 237 786 Kč z titulu náhrady škody, proto řízení v rozsahu tohoto částečného zpětvzetí žaloby, tedy co do částky 237 786 Kč s příslušenstvím, zastavil.
5. Soud I. stupně po provedeném dokazování a po citaci ust. § 1 odst. 1, ust. § 7 odst. 1, ust. § 8 odst. 1, ust. § 13 odst. 1, odst. 2 ust. § 31 odst. 1, odst. 2, odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“) shledal, že v předmětném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 4. 10. 2012 (správně i dále sdělení podezření – poznámka odvolacího soudu), které bylo zrušeno (jehož účinky byly zrušeny – poznámka odvolacího soudu) rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby.
6. K nárokům na úhradu skutečné škody soud I. stupně uvedl, že v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání, žalobci vznikla škoda, kterou představují náklady vynaložené žalobcem na obhajobu v trestním řízení, konkrétně náklady vynaložené na odměnu tří (zjevně čtyř – poznámka odvolacího soudu) právních zástupců, kteří žalobce na základě plné moci v trestním řízení zastupovali, a náklady vynaložené žalobcem v souvislosti s pořízením znaleckých posudků. Žalovaná žalobci na náhradu nákladů obhajoby uhradila částku 140 986 Kč včetně DPH a rovněž i náhradu za hotové výdaje za znalecký posudek společnosti BENE FACTUM a. s. ve výši 96 800 Kč. V řízení tak zůstala spornou otázka, zda žalobci náleží náhrada škody spočívající v odměně uhrazené obhájcem za sporné úkony právní služby a náhrada za hotové výdaje vynaložené žalobcem na vypracování druhého znaleckého posudku Ing. Vladimírem Bernhardtem. Soud I. stupně uvedl, že posuzoval, zda žalovanou neuhrazené náklady obhajoby v rozsahu, který byl mezi účastníky nesporným, byly účelně vynaloženými a uzavřel, že úkony dvou a více advokátů současně nelze jako účelné připustit, a to navzdory námitce žalobce, že v některých případech je zapotřebí zvláštní specializace. Z veřejně přístupných údajů je zřejmé, že JUDr. Naděžda Kratochvílová i JUDr. Oldřich Chudoba jsou svým zaměřením advokáty provozujícími generální praxi, na rozdíl od JUDr. Tomáše Gřivny, Ph.D., který je specializován nejen v oboru trestního práva. Za situace, kdy odbornou otázku měl vyřešit znalecký posudek, je zjevné, že znalosti nad rámec trestního práva v dané věci plně postačovaly. Rovněž náklad na zpracování znaleckého posudku Ing. Vladimírem Bernhardtem soud I. stupně posoudil jako účelně nevynaložený, neboť ze zrušujícího usnesení Městského soudu v Praze 7 To 101/2014 ze dne 7. 5. 2014 a zprošťujícího rozsudku OS je zřejmé, že posudek znalce byl soudy zhodnocen jako nedostatečný, když tento znalec neměl pro danou věc dostatečnou odbornost. Soud I. stupně proto tyto nároky žalobci nepřiznal.

7. K nároku na úhradu ušlého zisku soud I. stupně uvedl, že žalobce neprokázal, že by skutečně zůstal jako zaměstnanec společnosti XXX , s. r. o., přičemž v této souvislosti uvedl, že předložená (nepodepsaná) pracovní smlouva byla stanovena na dobu neurčitou se zkušební dobou na 3 měsíce, nelze tak dovodit, zda by žalobce na dané pozici a daném pracovišti skutečně zůstal. Žalobce již v době jednání o pracovní smlouvě věděl o svém trestním stíhání a vzhledem k tomu, že sám dlouhodobě podnikal, musel si být vědom toho, že trestní stíhání je překážkou pracovního poměru, nemohl tedy očekávat, že pracovní poměr bude uzavřen.
8. K nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním soud I. stupně uvedl, že konstatování porušení práva a omluva tak, jak ji poskytla žalovaná, postačuje. Jestliže žalobce dovozoval souvislost mezi svými zdravotními potížemi a trestním řízením, tak tuto skutečnost přesvědčivě nedoložil, když z jím předložených lékařských zpráv ani svědeckých výpovědí nelze dovodit příčinnou souvislost mezi trestním stíháním zahájeným 4. 10. 2012 a jím tvrzenými zdravotními potížemi. V této souvislosti uvedl, že žalobce nepřetržitě podnikal od svých 20 let, měl nestabilní příjmy, jedna z jeho společností se dostala do insolvence. Pokud tedy zdravotní potíže žalobce byly způsobeny stresem, nelze s jistotou označit období, které se na zhoršeném zdravotním stavu podílelo více, když žalobce tomuto stresu byl vystaven již před zahájením trestního stíhání.
9. K nemajetkové újmě způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení soud I. stupně uvedl, že řízení trvalo od 4. 10. 2012, sdělením podezření, do 21. 2. 2015, kdy nabyl právní moci zprošťující rozsudek. Nelze přistoupit na argumentaci žalobce, že odškodné by mělo být stanoveno již za dobu, kdy byly zahájeny první úkony trestního řízení, neboť docházelo pouze k prošetřování věci. Vycházejí z kritérií vymezených v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., řešil soud I. stupně otázku přiměřenosti délky posuzovaného řízení trvajících 2 roky a 4 měsíce, kdy v této souvislosti uvedl, že nalézací soud meritorně (včetně trestního příkazu) rozhodoval třikrát a odvolací soud jednou, věc byla skutkově i právně složitá, neboť se řešila otázka předlužení právnické osoby, v níž žalobce působil jako statutární orgán a otázka možného zkracování věřitelů. V této souvislosti považoval za nutné rovněž uvést, že sám žalobce v žalobě konstatoval, že trestní řízení nenapadá co do samotné délky jako takové, ale s ohledem na postup soudu se domnívá, že při určitém jiném postupu by délka řízení byla kratší. Délku řízení soud I. stupně zhodnotil jak zcela přiměřenou.
10. K nemajetkové újmě způsobené nemožností vycestovat soud I. stupně uvedl, že sám žalobce v průběhu řízení konstatoval, že povolení k vycestování vždy od trestního soudu obdržel, samotná újma tak spočívala spíše v jakémsi dyskomfortu při plánování jednotlivých cest trvajícím po relativně omezenou dobu od 27. 11. 2013 do 14. 1. 2014, tedy cca 1 měsíce a 3 týdnů, nikoliv v tom, že by žalobce vycestovat nesměl. Nadto daný zákaz byl žalobci uložen jako součást opatření v souvislosti s trestním stíháním, nejedná se tak o nárok samostatný.
11. O náhradě nákladů řízení účastníků soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), kdy je potřeba náhradu nákladů poměrně rozdělit, přičemž je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků. Tarifní hodnota každého ze tří nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu činí částku 50 000 Kč, celkem tak 150 000 Kč, tarifní hodnota nároků na náhradu majetkové újmy vychází z výše požadovaného plnění a činí tak celkem částku 7 205 085,5 Kč. Za tarifní hodnotu se tak považuje částka 7 355 086 Kč tvořená součtem částek 150 000 Kč a 7 205 085,5 Kč. Žalobce byl úspěšný pouze ohledně částky 237 786 Kč, tzn. co do části nároku na obhajné a náhradu hotových výdajů a co do částky 50 000 Kč odpovídající tarifní hodnotě nároku na zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání a ve zbývajícím rozsahu byla neúspěšná (správně úspěšná – poznámka odvolacího soudu) žalovaná. V procentuálním vyjádření měl dle soudu I. stupně žalobce úspěch v rozsahu 96,09 %, zatímco žalovaná měla úspěch pouze v rozsahu

3,92 % (jakkoliv je zjevné, že to byla žalovaná, kdo byl v řízení úspěšnější – poznámka odvolacího soudu). O lhůtě k plnění soud I. stupně rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. zjevně část věty za středníkem, jakkoliv tuto nijak neodůvodnil.

12. Proti rozsudku soudu I. stupně, vyjma části jeho výroku I, jímž bylo řízení co do částky 237 786 Kč jakožto jistiny zastaveno, podal žalobce včasné a přípustné odvolání.
13. Žalobce avizoval, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil otázku náhrady nákladů obhajoby, nesprávně aplikoval právní předpisy a judikaturu na problematiku vzniklého ušlého zisku, nesprávně posoudil nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s trestním stíháním, zejména pak s ohledem na omezení, která mu vznikla v důsledku nepřiměřené délky trestního stíhání, omezení možnosti vycestovat a zdravotních potíží. Žalobce vyslovil přesvědčení o tom, že rozhodnutí soudu I. stupně je nepřezkoumatelné, jeho závěry jsou nepřesvědčivé a zmatečné. Konečně vyslovil nespokojenost s tím, že žalovaná sice uhradila žalobci částku ve výši 237 786 Kč, avšak bez úroku z prodlení, s čímž se soud I. stupně nevyporádal.
14. K nároku na náhradu skutečné škody vyslovil nesouhlas se závěrem soudu I. stupně, že náklady dvou a více obhájců nelze jako účelné připustit a náklady na vypracování znaleckého posudku Ing. Vladimíra Bernhardta jsou vynaloženy neúčelně, neboť trestní soudy posudek označily jako nedostatečný a znalcovu odbornost jako nevyhovující vzhledem k předmětu trestního řízení.
15. Žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 308/97, uvedl, že jakkoliv obecně lze říci, že obhájce jako advokát je způsobilý zastupovat klienty ve všech právních odvětvích, existují odůvodnitelné případy, kdy právně složité kauzy bezpodmínečně vyžadují expertizu, která přesahuje běžné znalosti a dovednosti advokáta, resp. obhájce, tudíž pro účely efektivního uplatnění ústavně zaručeného práva na obhajobu je nutné respektovat pluralitu obhájců. Otázka plurality a účelnosti je vždy závislá na pečlivém skutkovém zhodnocení každého jednotlivého případu. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2533/2013, dále uvedl, že náklady na obhajobu nelze odepřít jako náklady, které nebyly vynaloženy účelně jen proto, že jde o náklady vynaložené na obhajobu druhým obhájcem. Jestliže žalovaná tvrdí, že náklady uplatňované dvěma obhájci byly náklady neúčelnými, je na ní, aby toto tvrzení prokázala. Presumovanou účelnost plurality obhájců však žalovaná nevyvrátila. Nelze dovodit, že profesní zaměření generální praxe je důvodem k tomu, aby nebyla přiznána náhrada nákladů obhajoby dalších právních zástupců. Teze, že úkony právní služby nebyly z důvodu více obhájců přiznány, tak nemůže obstát.
16. Žalobce nesouhlasil s hodnocením kvality znaleckého posudku zpracovaného Ing. Vladimírem Bernhartem a vyčetl soudu I. stupně, že neprovedl dostatečné dokazování. V této souvislosti uvedl, že trestním soudům přísluší rozhodovat toliko o vině a trestu. Skutečnost, že soudy v rámci rozhodování o vině a trestu označily nějaký důkaz za nadbytečný či neodborný není samo o sobě důkazem o této skutečnosti v civilním řízení. Pokud soud I. stupně dovodil neúčelnost předmětného znaleckého zkoumání, měl provést dokazování sám a sám si také měl vytvořit názor ohledně údajné neúčelnosti. Při posuzování důvodnosti náhrady nákladů za vypracování znaleckého posudku soud (v civilním řízení – poznámka odvolacího soudu) nemá hodnotit celkový přínos této formy obhajoby k objasnění skutku, tato otázka totiž spadá výhradně do působnosti trestního soudu, ale hledět na předmětný znalecký posudek jako na součást výkonu práv obhajoby. Předmětem náhrady nemohou být pouze úkony, které se ukázaly jako důvodné v době, kdy je obhájce žalobce činil. Stejně tak by žalovaná mohla namítat, že náklady vynaložené na sepsání stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání nabyly důvodně vynaloženými, neboť stížnost

byla zamítnuta. Hodnocení důvodnosti soud I. stupně provedl izolovaně a bez návaznosti na celkový kontext trestního řízení.

17. K nároku na náhradu ušlého zisku uvedl, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce by do XXX , s. r. o. skutečně nastoupil, před formálním uzavřením pracovního poměru však sdělil budoucímu zaměstnavateli skutečnost, že je proti němu vedeno trestní řízení, načež se budoucí zaměstnavatel rozhodl na základě této informace s žalobcem pracovní smlouvu neuzavřít. Kauzální nexus mezi trestním stíháním a faktem, že mu budoucí zaměstnavatel práci nenabídl právě v důsledku probíhajícího trestního stíhání, je skutečností nespornou, kterou soud I. stupně nezpochybnul. Žalobce uvedl, že však napadá argumentaci soudu I. stupně, který dovedl, že nebylo prokázáno, že by žalobce u zaměstnavatele skutečně zůstal. Vzhledem ke skutečnosti, že soud I. stupně dovedl jako jediný důvod zamezení uzavření pracovní smlouvy toliko samotné trestní stíhání, lze dovodit, že by s ohledem na přirozený běh věcí k uzavření pracovního poměru došlo a tento pracovní poměr by trval. Jestliže soud I. stupně dovedl, že si žalobce musel být vědom, že trestní stíhání představuje překážku pracovního poměru, a nemohl tak očekávat, že pracovní poměr bude uzavřen, pak tento závěr nemá oporu v zákoně. Právní předpisy pro řídicí pozice v soukromých společnostech neurčují sdělení obvinění jako překážku pro přijetí do pracovního poměru. Důvody pro odmítnutí žalobce jako budoucího zaměstnance tak ležely pouze na straně žalované jako osoby odpovědné za nezákonné trestní stíhání žalobce.
18. K nároku na poskytnutí zadostiučinění za újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním uvedl, že odmítá argumentaci soudu I. stupně, že nelze s jistotou dovodit, jaké bylo působení jednotlivých negativních faktorů (nestabilita příjmů žalobce jako podnikatele a úpadek jeho společnosti) nezávislých na trestním stíhání na jeho zhoršený zdravotní stav, kdy tak nelze prokázat kauzální nexus mezi trestním stíháním, které bylo vedeno proti jeho osobě, a objektivně zhoršeným stavem žalobce. Žalobce připomněl, že podrobně vylíčil okolnosti, které ho vedly k závěru, že to bylo právě trestní stíhání, za které žalovaná odpovídá, které mělo zásadní vliv na nepřechodné zhoršení jeho zdravotního stavu. V případě žalobce jeho úzkosti měly příčinu právě v trestním stíhání. To ostatně dokládají svědecké výpovědi. Tvrzení soudu I. stupně o tom, že žalobce měl nestabilní příjmy a jeho společnost skončila v insolvenci, což vedlo přinejmenším zčásti ke zhoršení jeho zdravotního stavu, je čistou spekulací, která není podložena žádnými důkazy.
19. K nároku na poskytnutí zadostiučinění za újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení uvedl, že odmítá argumentaci soudu I. stupně, že počala doba, na kterou se hledí jako na dobu začátku trestního stíhání, dne 4. 10. 2012, kdy bylo žalobci sděleno podezření ze spáchání trestného činu, neboť žalobce se musel opakovaně, a to poprvé už dne 4. 6. 2009, tedy více než 3 roky před sdělením podezření, dostavovat na podání vysvětlení. Policejní orgán a státní zástupce tak chybovali, když zvolili formu zkráceného trestního řízení, přičemž pokud soud I. stupně tvrdí, že šlo o věc skutkově a právně složitou, neměl státní zástupce ani policejní orgán zvažovat možnost vedení zkráceného řízení.
20. K nároku na poskytnutí zadostiučinění za újmu způsobenou nemožností vycestovat žalobce připomněl, že ve své žalobě zdůraznil, že aplikace tohoto institutu mu do značné míry ztížila jak pracovní, tak i soukromý život. Soud I. stupně dovedl, že tento zásah nebyl způsobitelný zapříčinit nárok na vznik nemajetkové újmy, neboť mu (trestní – poznámka odvolacího soudu) soud opakovaně povoloval vycestování. Žalobce však vyslovil přesvědčení o tom, že soud I. stupně nesprávně posoudil závažnost takového zásahu, když zákaz vycestování je institutem nahrazujícím vazbu. Zákaz vycestování byl použit, do základních práv žalobce bylo zasaženo a skutečnost, že vždy musel předem žádat soud o povolení vycestovat do zahraničí a sdělit důvod cesty, byla sama o sobě ponižující okolností. Proto soud I. stupně nesprávně rozhodl, když nepřiznal peněžní satisfakci.

21. K rozsudku soudu I. stupně jako celku pak žalobce namítl, že nesplňuje požadavky, které na něj klade princip předvídatelnosti soudního rozhodování, namítl jeho nepřezkoumatelnost, kdy rozhodnutí je matoucí, myšlenkové konstrukce banální a odůvodnění tak celkově rozporuplné. Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že soud I. stupně v rámci hodnocení důkazů selektivně vybíral taková tvrzení stran a provedené listinné důkazy, které konvenovaly pouze verzi žalované. Žalobce rovněž shledal pochybení soudu I. stupně ohledně posouzení jeho nároku na náhradu nákladů na obhajobu, kdy se soud I. stupně nijak nevyjádřil k některým listinám, jež označil, provedeným k důkazu, vytkl soudu I. stupně absenci odůvodnění, proč nevzal v potaz ustálenou judikaturu ohledně náhrady za vzniklou újmu za nezákonné trestní stíhání a spokojil se toliko s konstatováním, že omluva je dostatečnou morální satisfakcí.
22. Stran částečného zastavení řízení žalobce nejprve připomněl, že vzal svoji žalobu částečně zpět, a to co do částky 237 786 Kč. Žalovaná však žalobci nezaslala úroky z prodlení, které žalobce v souvislosti s předmětnou částkou požadoval, přičemž na jejich zaplacení nadále trvá. Soud I. stupně však řízení zastavil i co do úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 237 786 Kč od 22. 2 2016 do 16. 11. 2016, tedy co do úroků z prodlení ve výši 14 068,68 Kč a žalobce tak zkrátil na jeho právech.
23. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I o částečném zastavení řízení změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 237 786 Kč od 22. 2 2016 do 16. 11. 2016 a ve výroku II o věci samé zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení (nadto navrhl, aby výrok III o náhradě nákladů řízení byl potvrzen a aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení, jakkoliv tyto návrhy nekonvenují návrhu na zrušení výroku II rozsudku soudu I. stupně – poznámka odvolacího soudu).
24. Proti rozsudku soudu I. stupně, a to jeho výroku III o náhradě nákladů řízení účastníků, podala žalovaná včasné a přípustné odvolání. V něm namítl, že z výroků I a II rozsudku soudu I. stupně, s nimiž se zcela ztotožňuje, se podává, že žalobce byl se svou žalobou úspěšný pouze v zanedbatelném rozsahu co do poměru úspěchu k výši uplatněného nároku. Žalovaná připomněla, že žalobce se domáhal náhrady skutečné škody (správně majetkové újmy, jejíž součástí byl i nárok na náhradu ušlého zisku – poznámka odvolacího soudu) ve výši 7 205 085,5 Kč, přičemž byl úspěšný co do částky 237 786 Kč, ve zbývající části byl neúspěšný. Dále se žalobce domáhal náhrady imateriální újmy z tří titulů, a to z nezákonného rozhodnutí, nepřiměřené délky řízení a omezení vycestování do zahraničí, přičemž dle konstantní judikatury, bez ohledu na výši uplatněného nároku, se náhrada nákladů řízení stanovuje z tarifní hodnoty 50 000 Kč, celkem tak 150 000 Kč. Zde byl žalobce úspěšný pouze s jedním nárokem, tj. z nezákonného rozhodnutí, kdy mu byla přiznána nefinanční satisfakce konstatováním porušení práva spolu s omluvou. Je tak zřejmé, že to byla žalovaná, kdo byl v řízení úspěšný, nikoliv žalobce. Soud I. stupně zjevně zaměnil pojmy žalobce a žalovaná a na základě tohoto pochybení nesprávně rozhodl ve prospěch žalobce, ač měl co do nákladů řízení rozhodnout ve prospěch žalované. Nadto, za předpokladu, že by byl žalobce úspěšný, přiznal mu náhradu nákladů řízení i za úkony, která mu ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve spojení s ust. § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. nepřísluší, a to minimálně 4 úkony za poradu s klientem před jednáním, když se jedná o úkony zcela neúčelné, zvláště pak v civilním řízení.
25. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud výrok III rozsudku soudu I. stupně změnil tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 2 700 Kč odpovídající paušální částce 300 Kč za 9 úkonů (3x písemné podání ve věci, 6x účast na jednání) ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve

spojení s vyhláškou 254/2015 Sb. o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.

26. Žalovaná k odvolání žalobce stran jeho požadavku na náhradu nákladů obhajoby včetně nákladů na vypracované revizní posudky nejprve zrekapitulovala žalobní požadavek, plnění z její strany, nosný důvod zamítavého rozhodnutí soudu I. stupně, tedy že se jedná o neúčelně vynaložené náklady, a nosnou odvolací námitku žalobce, že je nutné respektovat pluralitu obhájců a posouzení účelnosti takového postupu je vždy závislé na pečlivém skutkovém zhodnocení každého jednotlivého případu. Žalovaná vyslovila nesouhlas s odvolací námitkou žalobce, neboť závěr soudu I. stupně o neúčelnosti vynaložených nákladů na další dva advokáty je založen na dostatečně zjištěném a správně právně posouzeném skutkovém stavu. Stejně tak i odmítla námitku žalobce stran účelnosti nákladů vynaložených na znalecký posudek zpracovaný Ing. Berndhardtem, neboť soud I. stupně důkaz tímto posudkem provedl, a dospěl zjevně k obdobným závěrům jako trestní soud v namítaném řízení. Zákon nezakazuje, aby civilní soud využil zjištění, resp. hodnocení trestního soudu, respektive dospěl-li k obdobným závěrům, na zjištění a závěry trestního soudu odkázal.
27. K odvolání žalobce stran jeho požadavku na náhradu ušlého zisku žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 5171/2008, zdůraznila, že nepostačuje pouhá pravděpodobnost zvýšení majetkového stavu v budoucnu, ale musí být poškozeným postaveno najisto, že nebýt škodní události, tak by se jeho majetkový stav zvýšil. Vymezení ušlého zisku pak musí být podloženo existujícími či reálně dosažitelnými okolnostmi, z nichž lze usuzovat, že škodní událost skutečně zasáhla do průběhu konkrétního děje vedoucího k určitému zisku. Jestliže soud I. stupně své zamítavé rozhodnutí ohledně tvrzeného ušlého zisku z neexistujícího pracovního poměru, a to ještě do budoucna, založil i na důvodu, že pracovní smlouva nebyla podepsaná, že nebylo prokázáno, respektive postaveno na jisto, zda by při vzniku pracovního poměru při tříměsíční zkušební lhůtě v tomto poměru žalobce vůbec setrval, pak rozhodl v souladu s výše odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu.
28. K odvolání žalobce stran jeho požadavku na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí žalovaná nejprve vyslovila souhlas se závěrem soudu I. stupně, že nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené nemožností vycestovat samostatným nárokem není, když z žalobních tvrzení je zřejmé, že se jedná o imateriální újmu tvrzenou v příčinné souvislosti s namítaným řízením, tzn., že posouzení této újmy je součástí posuzování újmy způsobené nezákonným trestním stíháním. Žalovaná zdůraznila, že je na poškozeném, aby vznik tvrzené imateriální újmy způsobené nezákonným rozhodnutím prokázal, a to na rozdíl od imateriální újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení, která se presumuje. Ze svědeckých výpovědí nebylo prokázáno, že by jednání žalobce v nich tvrzené bylo v příčinné souvislosti s namítaným řízením, případně výlučně s namítaným řízením, jednalo se o spekulativní úvahy. V řízení bylo prokázáno, že po celou dobu průběhu trestního řízení žalobce podnikal, rozjížděl nové projekty, jedna z jeho společností se dostala do insolvence, tudíž nelze najisto postavit, jak správně uzavřel soud I. stupně, že údajné zhoršení zdravotního stavu žalobce, jak v oblasti fyzické, tak psychické, bylo výlučně v souvislosti s namítaným řízením, když jiné skutečnosti vznikaly před i za doby trestního stíhání, tudíž nelze najisto postavit, že trestní stíhání bylo tou příčinou, která měla mít dopad na zdravotní stav žalobce.
29. K odvolání žalobce stran jeho požadavku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení pak uvedla, že délka namítaného řízení s ohledem na jeho složitost nepřiměřená nebyla, přičemž procesní postup v namítaném řízení není odškodňovací soud oprávněn

přezkoumávat. Průtahy, které by měly snad vliv na délku namítaného řízení, zjištěny nebyly, tudíž právní posouzení tohoto nároku soudem I. stupně je správné.

30. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I a II potvrdil, stran výroku III odkázala na své odvolání.
31. Žalobce k vyjádření žalované uvedl, že s argumentem žalované stran toho, že soud I. stupně může využít závěry trestního soudu jako základ vlastního hodnocení důkazů, nesouhlasí, neboť civilní soudnictví se řídí jinými zásadami než trestní soudnictví (povinnost unést důkazní břemeno, způsob hodnocení důkazů), přičemž stran předmětného znaleckého posudku se soud I. stupně s otázkou přiznání nároku dostatečně nevypořádal, když pouze konstatoval, že trestní soud pokládal znalecký posudek za přebytný. K žalovanou rozporovanému nároku vyplývajícímu z jednotlivých úkonů vykonaných vícero obhájci uvedl, že sama žalovaná připouští, že pluralita obhájců je v zásadě přípustná a odměnu za úkony obhájců jednajících společně lze přiznat zejména v právně náročných disciplínách. Žalobce opět zdůraznil, že důkazní břemeno leží na žalované, kdy ona musí vyvrátit důvodnost plurality obhájců, přičemž pouhý odkaz na jejich specializaci není způsobilý vyvrátit domněnku účelnosti. Navíc z odůvodnění soudu I. stupně ani z vyjádření žalované není zřejmé, které jednotlivé úkony neměly být uznány a z jakého důvodu k tomu soud I. stupně přistoupil.
32. K žalovanou rozporovanému nároku na náhradu ušlého zisku žalobce připomněl, že soud je vždy povinen pracovat s určitou mírou pravděpodobnosti, přičemž žalobce pravděpodobný běh událostí s jistotou prokázal. K žalovanou učiněnému poukazu na skutečnost, že k samotnému podpisu pracovní smlouvy nedošlo a že tak závazek ani nevznikl, žalobce uvedl, že tyto smlouvy se obvykle podepisují až s okamžikem nástupu (do zaměstnání – poznámka odvolacího soudu), přičemž jejich podstatné náležitosti jsou předběžně dohodnuty dříve. Nadto už samotný kontraktační proces je právně chráněn, a to zejména zásadou předmluvní odpovědnosti. Žalovaná nepředložila ke svým domněnkám o potenciálním přetržení pravidelného běhu událostí žádné relevantní tvrzení.
33. K odčinění nemajetkové újmy žalobce uvedl, že žalovaná bere na vědomí argument soudu I. stupně, že nelze jednoznačně rozhodnout, do jaké míry nezákonný zásah orgánů činných v trestním řízení poškodil žalobce. K újmě tedy skutečně došlo a je nepochybné, že škůdcem, alespoň do určité míry, je žalovaná, nicméně otázkou je, v jakém rozsahu se žalovaná podílela na zhoršeném psychickém stavu žalobce. To však žalobce prokázal jak časovou souvislostí mezi zásahem a zhoršeným stavem, tak i výpověďmi svědků a předloženou zdravotní dokumentací. V případech, kdy nelze jednoznačně určit skutečnou újmu, je soud povinen postupovat podle ust. § 136 o. s. ř. Nepřiznání jakéhokoliv odškodnění by totiž vedlo k odepření spravedlnosti, neboť soud konstatoval újmu, ale odmítl rozhodnout o její výši.
34. Žalobce k odvolání žalované stran rozhodnutí soudu I. stupně o náhradě nákladů řízení uvedl, že soud I. stupně rozhodl správně. Žalobce byl totiž úspěšný co do částky 237 786 Kč, kterou žalovaná zaplatila až po zahájení řízení, žalovaná se navíc žalobci omluvila za nezákonné trestní stíhání. V této části svůj nárok prokázal, v ostatním je třeba zohlednit skutečnost, že žalovaná jako stát nárok na náhradu nákladů řízení nemá, neboť stát nemá ve sféře soukromého práva stejné postavení jako jiné subjekty. Jak plyne z rozhodovací praxe Ústavního soudu, stát je k hájení svých právních zájmů vybaven rozsáhlým aparátem a nelze mu tak přiznat náhradu nákladů na právní pomoc poskytnutou advokátem, neboť takové náklady nelze považovat za účelně vynaložené. Pokud však nelze náklady na zastoupení organizační složky advokátem považovat za účelně vynaložené, nelze jí z logiky věci přiznat náhradu nákladů řízení. Žalobce dále uvedl, že žalovaná

své právo na náhradu nákladů řízení opírá o ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a o vyhlášku č. 254/2015 Sb., nicméně žalovaná není účastníkem, který by měl ve smyslu těchto předpisů nárok na náhradu nákladů řízení, neboť jejich cílem bylo srovnat postavení účastníka nezastoupeného zástupcem s účastníkem zastoupeným. Ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. tedy dopadá pouze na účastníky, kteří si zejména z finančních důvodů nemohou dovolit nechat se zastupovat advokátem, což není případ žalované. K žalovanou rozporovaným čtyřem úkonům právní služby, které nepovažuje za účelné, pak žalobce uvedl, že to byla sama žalovaná, která zavedla důvod ke zvýšené frekvenci konzultací. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku III jako správný potvrdil.

35. Žalovaná k vyjádření žalobce uvedla, že považuje jeho argumentaci o tom, že žalované nelze z logiky věci přiznat náhradu nákladů řízení za účelovou, kdy žalobce účelově a demagogicky vykládá jak o. s. ř., tak i judikáty Ústavního soudu.
36. Žalobce při jednání odvolacího soudu uvedl, že opakovaně předkládal v řízení před soudem I. stupně důkazy, nicméně odůvodnění rozsudku soudu I. stupně tomu neodpovídá, kdy to zní, jako by důkazy k osvědčení vzniklé újmy žalobci předloženy nebyly, soud I. stupně tak jednostranně věc posoudil v neprospěch žalobce. Žalobce zmínil, že vždy reagoval na výzvy soudu k doplnění tvrzení a důkazů. Rovněž vyčetl soudu I. stupně, že jakkoliv učinil rozsáhlá zjištění z řady důkazů, tak jeho vlastní hodnocení důkazů je velmi stručné. I proto navrhl, aby zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně o věci samé byl odvolacím soudem zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.
37. Žalovaná při jednání odvolacího soudu uvedla, že se nedomnívá, že by soud I. stupně svým rozhodnutím upřednostňoval žalovanou, přičemž skutečnost, že žalobce předkládal důkazy, ještě neznamena, že soud I. stupně po jejich zhodnocení musí dospět k závěru, že žalobce svá tvrzení jimi osvědčil.
38. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaných odvolání, zejména odvolání žalobce směřujícího proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a, ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.) a po doplnění dokazování informací o průběhu řízení (infoSoud) vedeného u OS pod sp. zn. 29 T 78/2012 za období od prosince 2012 do ledna 2014 (kdy soud I. stupně co se týče tohoto období, neučinil ze spisu vedeného OS pod sp. zn. 29 T 78/2012 žádné zjištění) podle ust. § 213 odst. 4 o. s. ř. shledal odvolání žalobce důvodným, jak co se týče odepření práva na přiznání úroků z prodlení v tzv. zákonné výši z žalovanou poskytnutého plnění, tak co se týče jeho vzneseného nároku na náhradu skutečné škody (obhajné, náklad na znalecký posudek) a nároku na poskytnutí zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání, jehož součástí je i požadavek na poskytnutí zadostiučinění z důvodu nemožnosti vycestovat, zatímco jeho odvolání, co se týče vzneseného nároku na náhradu ušlého zisku a nároku na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení důvodným neshledal.
39. Z informace o průběhu řízení (infoSoud) vedeného u OS pod sp. zn. 29 T 78/2012 za období od prosince 2012 do ledna 2014, odvolací soud zjistil, že v pravidelných intervalech byla nařízena ve věci jednání, některá z nich byla zrušena, dvakrát byly podávány opravné prostředky, na základě nichž byl spis předložen odvolacímu soudu k vyřízení, k čemuž rovněž v uvedeném období došlo, odvolací soud nezaznamenal jediné období nečinnosti.
40. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí stran vzneseného nároku na náhradu ušlého zisku a nároku na poskytnutí

zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení v zásadě (odvolací soud doplnil dokazování pro posouzení plynulosti namítaného řízení) opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná a pro rozhodnutí o věci samé plně postačující skutková zjištění, a takto zjištěný skutkový stav posoudil věcně správně i po stránce právní s citací pro věc přílehlavých ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. vztahujících se k institutu nezákonného rozhodnutí, nesprávného úředního postupu spočívajícímu v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě a náhrady škody spočívající v ušlém zisku a zadostiučinění za nemajetkovou újmu.

41. Odvolací soud nejprve uvádí, že posoudil námitku žalobce stran odepření práva na přiznání úroků z prodlení v tzv. zákonné výši z žalovanou poskytnutého plnění ve výši 237 786 Kč důvodnou, kdy soud I. stupně i v tomto rozsahu řízení zastavil z tvrzeného částečného zpětvzetí žaloby, nicméně žalobce skutečně vzal žalobu částečně zpět jen co do jistiny a nikoliv co do požadovaného příslušenství z ní. Žalobce tak má právo na úhradu požadovaného úroku z prodlení z částky 237 786 za období od prvního dne prodlení žalované do dne úhrady uvedené částky, tedy za období od 22. 2. 2016 do 16. 11. 2016, kdy uplatnění žádosti žalobcem u žalované dne 21. 8. 2015 bylo mezi účastníky nesporné (ust. § 120 odst. 3 o. s. ř.) a co se týče úhrady uvedené částky dne 16. 11. 2016, odvolací soud vycházel ze zjištění, jež učinil soud I. stupně a jež účastníci nijak nezpochybovali. Co se týče výše žalobou požadovaného příslušenství vztahujícího se k jistině nároku, u níž došlo ze strany žalované k plnění a v níž soud I. stupně řízení zastavil, resp. data od kdy bylo požadováno, k tomu odvolací soud uvádí jen to, že co se týče požadovaných úroků z prodlení, tak tyto přísluší podle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, tj. žalobcem byly požadovány ve správné výši. Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku u ní, kdy nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody (i újmy) způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované), teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2003, sp.zn. 25 Cdo 2060/2001). Odvolací soud dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1944/2016, zdůrazňuje, že pokud žalovaná plnila (dle uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu dokonce stačí jen příslib plnění), tak v rozsahu plnění nárok žalobce uznala. Pak by musela žalovaná v řízení tvrdit a prokazovat, že dluh v jí zaplaceném rozsahu neexistoval, což ani v nejmenším netvrdila.
42. K jednotlivým nárokům pak odvolací soud rekapituluje, že žalobce se domáhal náhrady skutečné škody (obhajného a nákladů vynaložených na znalecký posudek), ušlého zisku, zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání a zadostiučinění z titulu nemožnosti vycestovat, kdy poslední nárok rovněž odvolací soud neposoudil jako nárok samostatný, ale rovněž jako nárok z titulu trestního stíhání jako takového na straně jedné a zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení. Je tak zjevné, že vyjma posledního nároku je tvrzeným odpovědnostním titulem nezákonné rozhodnutí a u posledního nároku nesprávný úřední postup.

43. K nezákonnému rozhodnutí odvolací soud uvádí, že zcela souhlasí s hodnocením soudu I. stupně, že nárok na náhradu škody, resp. poskytnutí zadostiučinění, způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby, je třeba posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, přičemž tímto nezákonným rozhodnutím je usnesení o zahájení trestního stíhání, respektive sdělení podezření. Nárok na náhradu škody (poskytnutí zadostiučinění) způsobené zahájením trestního stíhání, kdy posléze došlo ke zprošťujícímu rozsudku je třeba posuzovat jako škodu (nemajetkovou újmu) způsobenou nezákonným rozhodnutím. Zproštění obžaloby má stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Kromě toho platí, že v případě zproštění obžaloby soud nevydává žádné rozhodnutí, kterým by rušil usnesení o zahájení trestního stíhání. Ze strany státu se jedná o odpovědnost objektivní. Vznik nároku na náhradu škody (náhradu nemajetkové újmy) tedy není podmíněn tím, že by v řízení bylo prokázáno, že orgán činný v trestním řízení jednal v přímém rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba, jež byla zproštěna obžaloby, má zásadně právo na náhradu škody (nemajetkové újmy) způsobené zahájením trestního stíhání. Odvolací soud jen pro úplnost dodává, že byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese škodu poměrně a byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám. Z toho vyplývá, že soud je v daném případě povinen zkoumat zavinění obviněného (ať už ve formě úmyslné či nedbalostní) na zahájení trestního stíhání proti němu. Předmětem zkoumání je tak skutečnost, zda obviněný svým zaviněným úkonem přispěl k tomu, že trestní řízení proti němu bylo či muselo být zahájeno, tedy že jeho jednání bylo důvodem k zahájení trestního stíhání proti němu. Příčinnou souvislost mezi zahájením či vedením trestního stíhání a zaviněním obviněného je třeba hledat nikoliv v jeho jednání, kterým měl podle orgánů činných v trestním řízení naplnit skutkovou podstatu trestného činu, pro který byl stíhán, nýbrž v jiném jeho chování před zahájením trestního stíhání, popř. v jeho průběhu, tj. především v jeho postoji vůči orgánům činným v trestním řízení, tedy v tom, zda svým jednáním či úkony procesního charakteru zapříčinil, že trestní stíhání muselo být zahájeno (nebo v něm nadále pokračováno). Odvolací soud žádné zavinění ve shora uvedeném smyslu u žalobce neshledal a žalovanou ani žádné jednání žalobce, v němž by bylo lze shledat takové zavinění, nebylo ani tvrzeno.
44. K odpovědnostnímu vztahu z titulu nezákonného rozhodnutí pak odvolací soud jen stručně připomíná, že stát objektivně (tj. bez ohledu na zavinění) odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím při současném splnění tří podmínek: 1) poškozenému vznikla škoda (majetková újma vyjádřitelná v penězích), 2) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí a 3) škoda je v příčinné souvislosti s tímto rozhodnutím, tj. nezákonné rozhodnutí vydané orgánem státu je se vznikem škody ve vztahu příčiny a následku. Protože zákon č. 82/1998 Sb. blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet z obecného občanskoprávního předpisu. Platí pak, že se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou je míněna újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná penězi, je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Skutečnou škodou se rozumí újma, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí, popřípadě dle nové právní úpravy vznik dluhu. Ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch, spočívající v nenastalém zvětšení (rozmožnění) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí.
45. K jednotlivým žalobcem požadovaným nárokům odvolací soud uvádí následující.
46. K nároku žalobce na úhradu obhajného odvolací soud nejprve odkazuje na ust. § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., dle něhož náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu

nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně. Jakkoliv soud I. stupně tato ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. necitoval a ani na ně neodkázal, je zřejmé, že si jich byl vědom, nicméně odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, když žalobce i žalovaná se k jednotlivým žalobcem požadovaným a tvrzeným úkonům právní služby vyjadřovali, žalobce je specifikoval, argumentoval k jejich účelnosti, žalovaná stejně tak (ve smyslu neúčelnosti), jakkoliv do jisté míry paušalizovala jejich neúčelnost, nicméně identifikovala úkony, které neměly být přiznány, soud I. stupně se však těmito úkony právní služby nijak nezabýval a nárok žalobce zamítl s obecným odůvodněním neúčelnosti nákladů za situace provedení úkonů více obhájci. Odvolací soud však uvádí, že jsou situace, kdy náklady na obhajobu více advokátů v trestním řízení mohou být posouzeny jako účelně vynaložené, a to s ohledem na předmět posuzovaného trestního řízení. V projednávaném případě pak mělo trestní řízení dosah do insolvenčního řízení a nelze tak bez konkrétnějších a podrobnějších úvah bez dalšího nárok posoudit jako nedůvodný. Odvolací soud dále uvádí, že ze skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně není zřejmé, zda se ve všech případech, respektive při jednotlivých úkonech (některých či všech) jednalo o souběžnou obhajobu více obhájci. Rovněž není z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně zřejmé, zda ve všech případech požadovaných úkonů žalovaná neplnila skutečně jen z důvodu plurality obhájců žalobce. Tyto otázky zůstaly soudem I. stupně zcela nezodpovězeny a rozhodnutí soudu tak nebylo lze věcně přezkoumat.

47. K nároku žalobce na úhradu nákladů vynaložených na znalecký posudek vypracovaný Ing. Bernhardtem odvolací soud uvádí, že rozhodnutí soudu I. stupně opět shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jakkoliv soud I. stupně ohledně tohoto nároku nabídl jisté hodnocení vedoucí jej zjevně k závěru o neúčelnosti tohoto nákladu, nicméně pouhý odkaz soudu I. stupně na rozhodnutí trestního soudu se odvolacímu soudu jeví jako nedostatečný, kdy by měla následovat podrobnější úvaha soudu I. stupně, za se skutečně jednalo o účelně nevynaložený náklad, a to v komparaci s ostatními v trestním řízení zpracovanými znaleckými posudky a s průběhem trestního řízení a jeho výsledkem. V této souvislosti odvolací soud shledává důvodnou žalobcem nastíněnou úvahu, že předmětem náhrady nemohou být pouze úkony, respektive výdaje na obhajobu v širším slova smyslu (tedy včetně hotových výdajů), které se ukázaly jako důvodné v době, kdy byly činěny. Hodnocení důvodnosti soud I. stupně provedl nedostatečně a skutečně bez návaznosti na celkový kontext trestního řízení, tedy jeho procesní průběh, proběhlé dokazování a výsledek řízení.
48. K nároku žalobce na náhradu ušlého zisku odvolací soud uvádí, že měl podklad pro konečné rozhodnutí, neboť již na základě žalobních tvrzení, ale i ze skutkových zjištění soudu I. stupně po provedeném dokazování, je zřejmá absence příčinné souvislosti mezi trestním stíháním a ušlým ziskem. Na nárok žalobce nelze aplikovat judikaturu vztahující se k ušlému zisku ze zaměstnání způsobenému uvalením vazby, neboť ta skutečně obviněnému, na něhož byla uvalena vazba, dosahovat příjmu ze zaměstnání znemožnila. V případě žalobce však bylo příčinou vzniku tvrzeného ušlého zisku rozhodnutí potenciálního zaměstnavatele dále nevyjednávat o pracovním poměru žalobce, respektive tento s ním neuzavřít a žalobce do poměru nepřijmout. Nelze odhlédnout od skutkového zjištění učiněného soudem I. stupně ze svědecké výpovědi osoby jednající za potenciálního zaměstnavatele (výpověď svědka J. C.), která po sdělení informace o trestním stíhání samotným žalobcem se rozhodla ho nezaměstnat, a to s ohledem na energii, kterou by musela věnovat zaučení žalobce a nejasný výsledek. Bez významu pak není samotná argumentace žalobce, že právní předpisy pro řídicí pozice v soukromých společnostech neurčují sdělení obvinění jako překážku pro přijetí do pracovního poměru. Odvolací soud se však neztotožňuje s dovozeným závěrem žalobce, že důvody pro odmítnutí žalobce jako budoucího zaměstnance ležely na straně

žalované jako osoby odpovědné za nezákonné trestní stíhání žalobce, ale tyto důvody ležely na straně budoucího zaměstnavatele, který se rozhodl žalobce do zaměstnání nepřijmout, aniž mu v tom bránil zákonný či faktický důvod (omezení svobody, tedy faktická nemožnost sjednanou práci vykonávat). Odvolací soud tak nárok žalobce na náhradu ušlého zisku shledal nedůvodným z důvodu absence příčinné souvislosti mezi jeho nezákonným trestním stíháním a tvrzenou škodou. Soud I. stupně tak nepochybil, pokud se škodou, respektive její výší nezabýval.

49. K nároku žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu jeho trestního stíhání odvolací soud uvádí, že i zde bylo rozhodnutí soudu I. stupně hodnoceno jako nepřezkoumatelné za situace, kdy soud I. stupně se zabýval jen jedním tvrzeným zásahem v osobnostní sféře žalobce jakožto poškozeného, a to v jeho zdravotní sféře. Žalobce však ve svém doplňujícím podání ze dne 26. 9. 2017 tvrdil (a navrhoval důkazy k prokázání svých tvrzení) i jiné zásahy v jeho osobnostní sféře, kdy mělo dojít k nevratnému poškození pověsti v rovině pracovních a obchodních aktivit, mělo dojít k devastaci rodinných vztahů žalobce, došlo k narušení rodinného a soukromého života. Soud I. stupně se těmito dalšími dopady vůbec nezabýval, jakkoliv důkazy žalobcem navržené provedl. Odvolací soud uzavírá, že opět nemá možnost věcně přezkoumat rozsudek soudu I. stupně stran tohoto nároku. K zmínce žalobce, že vždy reagoval na výzvy soudu k doplnění tvrzení a důkazů odvolací soud uvádí, že žádné výzvy soudu I. stupně učiněné postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř. nezaznamenal. Odvolací soud dodává, že pokud by se soud I. stupně zabýval již zmíněnými ostatními složkami osobnostní sféry (pro dopad ve zdravotní sféře následně uvedené však platí rovněž) a měl by za to, že žalobce buď dostatečně netvrdí a zejména neprokazuje dopady nezákonného trestního stíhání v jeho osobnostní sféře, byl by na místě postup dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř., tedy výzva k doplnění tvrzení a důkazů s patřičným poučením o možném neúspěchu ve sporu pro neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního, a to z důvodu vyloučení překvapivosti rozhodnutí. V této souvislosti odvolací soud uzavírá, že podle ust. § 101 o. s. ř. a ust. § 120 o. s. ř. je účastník povinen tvrdit pro rozhodnutí významné skutečnosti a k prokázání svých tvrzení označit důkazy. Oprávněnost tvrzení musí být postavena na jisto, nestačí připuštění možnosti či úvahy o pravděpodobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1508/2007). Odvolací soud jen připomíná, že u tohoto nároku nejde o právní domněnku vzniku nemajetkové újmy, i vznik nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání jakožto nezákonného rozhodnutí je nutno prokázat (v této souvislosti odvolací poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011), přičemž uvádí, že oproti nároku na přiměřené zadostiučinění za výkon vazby či za nepřiměřenou délku řízení, kde se újma na straně poškozeného předpokládá, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by tedy o notoriету, kterou není třeba dokazovat. Stejně tak je břemeno tvrzení a důkazní na žalobci i ohledně intenzity nemajetkové újmy odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v penězích. Bylo a nadále i je tak na žalobci, aby tvrdil a poté i prokázal vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí a rovněž intenzitu této nemajetkové újmy. Konečně odvolací soud k uvedenému nároku uvádí, že v úvaze při stanovení formy (a případně výše) zadostiučinění, resp. při posouzení míry a intenzity zásahu (újmy) je na místě vycházet ze tří základních kritérií, tj. povahy trestní věci, délky trestního stíhání a dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 914/2011, v němž dovolací soud uvedl, že při „úvaze o formě a výši odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka trestního řízení a následky v osobní sféře poškozené osoby“. Co se týče povahy trestní věci, tou je závažnost trestného činu, pro který byl žalobce trestně stíhán, neboť ta zvyšuje intenzitu, s jakou trestně stíhaný trestní řízení negativně vnímá, a související hrozba trestního postihu, tedy druh trestu a jeho výše. Rovněž do povahy trestní věci související se závažností

restného činu a hrozby druhu a výše trestu spadá případné společenské odsouzení. Dále odvolací soud uvádí, že je třeba rovněž přihlídnout k zákonnému důvodu, pro který byl žalobce obžaloby zproštěn, tedy zda byl zproštěn obžaloby dle ust. § 226 písm. c) či b) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „tr. ř.“), tedy z posloupnosti důvodů pro zproštění obžaloby méně příznivých, než-li by tomu tak bylo v případě zproštění obžaloby dle ust. § 226 písm. a) tr. ř. a zakládajícího tak obvykle vyšší intenzitu způsobené újmy než dle písm. b) a c) ust. § 226 tr. ř. Jakkoliv samotné trestní stíhání zasahuje do osobnostní sféry stíhaného, do jeho cti a dobré pověsti, což je umocňováno tím, že se jedná o stíhání zproštěné, tedy nevinné osoby, tak to nemění ničeho na závěru, že poškozený je povinen vznik újmy v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí tvrdit a prokázat a je rovněž povinen tvrdit a prokázat intenzitu této nemajetkové újmy odůvodňující přiznání zadostiučinění v penězích. Závěrem k uvedenému nároku odvolací soud uvádí, že pokud by soud I. stupně v dalším řízení dospěl k závěru, že je na místě žalobci přiznat zadostiučinění v penězích, tedy by po případném doplnění (případně s využitím výzvy učiněné postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř.) či novém zhodnocení již provedené dokazování uzavřel, že lze učinit závěr o existenci nemajetkové újmy takové intenzity, která by si již vyžádala poskytnutí finančního zadostiučinění, bude namísto srovnání s rozhodnutím ve věci jiného poškozeného žádajícího zadostiučinění z titulu svého trestního stíhání, která by byla ve svých základních parametrech obdobná. V této souvislosti odvolací soud uvádí, že výše přiznaného zadostiučinění v penězích by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Naznačené srovnání pak nebude jen na iniciativě soudu I. stupně, ale bude i na účastnících řízení, aby nabídli srovnatelná rozhodnutí jiných poškozených. Odvolací soud pak dodává, že forma a výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015).

50. K nároku žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu nemožnosti vycestovat odvolací soud uvádí, že tento nepojímá jako samostatný odpovědnostní titul, kdy šlo o důsledek trestního stíhání jako takového a je tak nutno požadované zadostiučinění v penězích vztáhnout k nezákonnému trestnímu stíhání. V této souvislosti odvolací soud podtrhuje, že sám žalobce v souvislosti s dopady samotného trestního stíhání v již uvedeném doplňujícím podání uváděl to, že žalobci nebylo umožněno vycestovat (jakkoliv své tvrzení posléze zmírnil, že nemohl svobodně, tedy bez souhlasu vycestovat). Odvolacímu soudu neušel rozdíl v tvrzení žalobce na straně jedné a tvrzení žalované a závěru soudu I. stupně o době uloženého zákazu vycestovat, kdy žalobce uváděl dobu trvání až do 21. 2. 2015 na rozdíl od žalované a soudu I. stupně, kteří uváděli dobu trvání do 14. 1. 2014, nicméně odvolací soud se tímto rozporem nijak dále nezabýval, když rozsudek soudu I. stupně stran zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání, jehož požadavek na poskytnutí zadostiučinění z důvodu nemožnosti vycestovat je součástí, je, jak již uvedeno, věcně nepřezkoumatelný. Je tak na místě posoudit nárok na poskytnutí zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání komplexně, a to tedy včetně žalobcem tvrzených dopadů trestního stíhání do jeho sféry, kdy žalobce právě v souvislosti s trestním stíháním nelibě nesl komplikace s omezením jeho cestování do zahraničí, což mělo mít dopady i v jeho pracovní a rodinné sféře, když z tvrzení žalobce uvedených v jeho doplňujícím podání lze dovodit, že toto omezení spojuje právě s důsledky trestního stíhání v jeho osobnostní sféře. I v této souvislosti je pak případně namíste postup soudu I. stupně dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř.
51. K nároku žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky namítaného řízení odvolací soud nejprve uvádí, že kritéria demonstrativně stanovená v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. slouží nejen pro posouzení vlastní (ne)přiměřenosti délky posuzovaného řízení, ale dle dikce uvedeného ustanovení i pro stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění. Odvolací soud dále uvádí, že na podkladu zjištění soudu I. stupně plně sdílí jeho závěr, že

v posuzovaném řízení nedošlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, když délka řízení byla vzhledem k okolnostem případu přiměřená. Soud I. stupně správně vymezil dobu řízení, když to bylo zahájeno dne 4. 10. 2012 (sdělení obvinění) a skončilo dne 21. 2. 2015 (právní moc konečného rozhodnutí), trvalo tak cca 2 roky a 4 a půl měsíce (drobně, tedy bez významu, odlišný závěr, kdy soud I. stupně dospěl k závěru o době cca 2 roky a 4 měsíce), přičemž odvolací soud nesdílí úvahu, že k rozhodné době řízení je nutno připočítat i dobu prověřování, neboť tato fáze řízení vůbec nemusela skončit trestním stíháním. Jednalo se o řízení trestní, s nímž je typově spojován zvýšený význam pro poškozeného na předmětu řízení (tento zvýšený význam je však namísto hodnotit jen ve vztahu k posouzení přiměřenosti délky řízení, nikoliv i ve vztahu k výši případného zadostiučinění v penězích, neboť žalobce se zadostiučinění z titulu samotného trestního stíhání, tedy z titulu nezákonného rozhodnutí, jímž bylo sdělení podezření, rovněž domáhal, a v opačném případě by se jednalo o nepřipustné zdvojování kritéria). Jelikož se jednalo o trestní řízení, tak by orgány veřejné moci v něm měly postupovat s maximální péčí o urychlené řízení, přičemž odvolací soud po doplnění dokazování konstatuje, že této povinnosti beze zbytku dostaly, k žádným prodlevám nedošlo, kdy odvolací soud nezaznamenal jak vlastní období nečinnosti, tak závažná procesní pochybení vedoucí k prodloužení řízení. Posuzované řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy. Soud I. stupně správně dospěl k závěru o vyšší složitosti věci, kdy odvolací soud tuto vyšší složitost shledává v hmotněprávní složitosti (předmět řízení, kdy trestní řízení mělo vazbu na řízení insolvenční, v této souvislosti odvolací soud poukazuje i na to, že žalobce byl zastoupen více advokáty zjevně z důvodu druhu projednávané trestné činnosti) a ve vyšší složitosti skutkové, resp. rozsahu dokazování (znalecké posudky), jistá, nikoliv výrazně zvýšená složitost projednávané věci byla dána i v rovině procesní (rozhodnutí soudů). Odvolací soud nezaznamenal, a nebylo to ani žalovanou tvrzeno, že by se žalobce na délce řízení negativně podílel, ze skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně však nelze dovést aktivitu žalobce v řízení, resp. jeho snahu řízení urychlit (jakkoliv se nejednalo o jeho povinnost; nelze absenci této aktivity mu přičíst k tíži, nicméně tato aktivita by mu mohla být přičtena k dobru). Po zhodnocení uvedených kritérií a zejména s přihlédnutím k na první pohled nijak dlouhé celkové době řízení, dospěl odvolací soud k závěru, že celková doba trestního stíhání žalobce byla zcela přiměřená, k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo a nárok žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení není důvodný.

52. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud výrok I o zastavení řízení stran příslušenství podle ust. § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a žalobě vyhověl, přičemž lhůtu k plnění stanovil v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř., když odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí, zamítavý výrok II stran částky 6 919 080 Kč (požadavek na náhradu ušlého zisku ve výši 6 850 737 Kč a na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení ve výši 68 343 Kč) s příslušenstvím z této částky jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil a stran částky 466 562,50 Kč (požadavek na náhradu obhajného ve výši 56 062,50 Kč, na náhradu výdajů za znalecký posudek ve výši 60 500 Kč a na poskytnutí zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání v celkové výši 350 000 Kč) s příslušenstvím z této částky podle ust. § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc podle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
53. V dalším řízení tak soud I. stupně, vázán shora vyloženým právním názorem odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.), se opět bude zabývat důvodností tvrzených nároků žalobce na náhradu obhajného, na náhradu výdajů za znalecký posudek a na poskytnutí zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání, přičemž bude u jednotlivých nároků postupovat odvolacím soudem

již naznačeným způsobem u toho kterého nároku. Důkazy v řízení provedené zhodnotí postupem podle ust. § 132 o. s. ř. s přihlédnutím k vyjádření účastníků k těmto důkazům, k němuž jim dá prostor. Na podkladě provedeného dokazování zjištěný skutkový základ věci soud I. stupně podrobí přesvědčivé právní kvalifikaci, která poté vyústí v nové rozhodnutí. Soud I. stupně bude dbát, aby odůvodnění jeho nového rozhodnutí odpovídalo požadavkům uvedeným v ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. V konečném rozhodnutí soud I. stupně také znovu rozhodne o nákladech řízení včetně nákladů řízení odvolacího (ust. § 224 odst. 3 o. s. ř.).

54. Výrok I rozsudku soudu I. stupně o částečném zastavení řízení co do částky 237 786 Kč jakožto jistiny nebyl napaden odvoláním (posuzováno dle obsahu podání) a nabyt tak samostatně právní moci (ust. § 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí, pokud jím byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud. Proti tomuto rozhodnutí, pokud jím byl rozsudek soudu I. stupně změněn a žalované uložena povinnost k plnění a pokud jím byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení **není** dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. c, písm. k o. s. ř.).

Praha 10. června 2020

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu